

De Nieuwe Kapel “MATER DEI” – Zuster Tharsicius

Bron:

Elisabethville.
Werken voor Europeanen.
De nieuwe kapel ‘Mater Dei’ (vertaald uit het Frans)

Caritas.
Tijdschrift der Zusters van Liefde van Jezus en Maria.
28e jaargang, nr. 4
juli–augustus 1935
Pagina 115–120

ELISABETHVILLE

Werken voor Europeanen

De Nieuwe Kapel

“MATER DEI”

De Zusters van de Liefde hebben, in het centrum van hun instellingen — kraamkliniek, kinderdagverblijf, scholen en ziekenhuis — een nieuwe kapel laten bouwen: een baken van geloof en liefde, gewijd aan “*Mater Dei*”.

Architectuur en vormgeving

Een origineel en modern gebouw van grote architectonische schoonheid.

Het beslaat een vierhoek van 33,50 m lang bij 17 m breed.

Het is opgetrokken uit baksteen en beton. De buitenversiering is van wit cement.

De toren, 23,65 m hoog, van roze baksteen die zo mooi afsteekt tegen onze heldere hemel, wordt geflankeerd door vier gigantische kruisen van cement die uit de grond oprijzen. Het effect: evenwicht, eenvoud, grootsheid.

Het interieur bestaat uit één schip met een vlak plafond. De glas-in-loodramen, die een integraal onderdeel vormen van de architectuur, zijn het werk van de Antwerpse meester-glaskunstenaar **Eugène Yoors**. De Antwerpse kunstenaar Rie Haan heeft van het altaar (van gepolijst zwart Belgisch marmer en roze onyx uit Marokko) een imposante massa gemaakt waarnaar alles samenkomt.

Het geheel, verlicht door het warme tropische licht, is prachtig.

De inwijding van de kapel

Op het feest van de Aankondiging van Onze-Lieve-Vrouw heeft Zijne Excellentie Monseigneur de Hemptinne de kerk ingezegend.

25 maart 1935.

“Zalig is hij die zijn tijd liefheeft.”

Een rilling van liefde gaat door de lichte azuurblauwe lucht van een stralende ochtend.

Een heel jonge stem zingt... Het is de klok van “*Mater Dei*”.

Een gevleugeld legioen verkondigt aan de aarde het wonder van de genade.

Angelus nuntiavit Mariae... (De engel heeft Maria de boodschap gebracht)

Het is 10 uur.

Monseigneur de Hemptinne leidt de dienst en het nieuwe gebouw is volledig gewijd aan de dienst van God.

Ecce Ancilla Domini... (Zie, de dienstmaagd des Heren...)

De mis wordt gevierd.

Hoc est corpus meum. (Dit is mijn lichaam.)

En de grote gebeurtenis voltrekt zich.

Et Verbum caro factus est... (En het Woord is vlees geworden)

En in de zon, vanaf de top van het grote witte kruis, klinkt de heldere stem. In een prachtige vlucht springt, danst en zingt deze luchtige jeugd:

Et habitavit in nobis... (En het heeft onder ons gewoond.)

Et habitavit in nobis...

Dat is het geheim van de religieuze architectuur. De levende bron van onze duizenden kathedralen: de sobere en ingetogen rondingen van de romaanse basilieken of de zwier van de lichtdoorlatende kruisribben – altijd trilt het materiaal en bezingt het God; uit het werk ontspringt het geloof, de liefde.

Et habitavit in nobis...

Hij leeft. Hij verblijft bij ons.

Omdat onze religie leeft, past zij zich aan de behoeften van de tijd aan, ontleent zij haar eigen karakter aan de tendensen van het tijdperk en verwelkomt zij nieuwe vormen met open armen.

Het gebouw dat vandaag wordt ingezegend, is daar een bewijs van. Als monument van moderne kunst is het een weerspiegeling van het heden, verrijkt met het mysterie dat de religie eraan verleent.

Een diep mysterie bezongen door de materie.

Een welsprekend mysterie uitgedrukt in de zuiverheid van de lijnen.

Een mysterie van het leven verteld door het glas-in-loodraam dat trilt van de zon.

GOD IS LICHT.

Een rondgang door het interieur

Laten we binnen gaan: een ruim schip, sobere architectonische lijnen, de verticaal domineert. Geen overbodige versieringen; alleen het glas-in-loodraam brengt leven in de ruimte.

Een rustgevende en mystieke pracht.

Een gedicht van licht.

Een wonder van straling.

Een sfeer van gebed.

Aan beide zijden vangen drie, door steunberen gescheiden traveeën de gewelven op. Elke travee (op 5 m. boven de grond) is voorzien van een groot raam dat het schip verlicht.

Geel, oranje, rood; gebed, vurigheid, vlam.

Hetzelfde motief wordt zesmaal herhaald. Tegen een lichtgouden achtergrond, fijn gearceerd met roodbruin, voert een engel een ziel mee in een onweerstaanbare opwaartse beweging. De vlucht weerspiegelt het ritme van de ziel. Een trillende, unieke pijl naar het altaar, naar het Licht

Het koor en de aartsengelen

Bij de ingang van het heiligdom, even stilstaan.

In de wanden van het koor zijn zes hoge, lichtdoorlatende vensters van 5 meter breed. Daarin tekenen zich zes aartsengelen af. Het zijn de diep in gedachten verzonken bewakers van het altaar. Diep oranje, olijfgroen, vurig rood, ondoorgrondelijk paars. Hun gelaatstrekken stralen de pracht van God uit. De rechterhand klemt een zwaard van licht vast. Een zwijgende verschijning van plechtige schoonheid.

De ziel wordt gegrepen door een heilige trilling. Wat een preek zijn deze verstilde oogleden, deze onbeweeglijkheid verlicht door een innerlijke vlam, deze verglazing van het wezen in de daad van aanbidding.

De tot rust gekomen ziel kan opnieuw uitvliegen.

Maria, Mater Dei

Op de achtergrond, in een immense glas-in-loodraam, verschijnt Maria.

Oosterse verschijning, groot, edel, koninklijk in haar eenvoudige pij.

Onze-Lieve-Vrouw is getooid met het ontroerende prestige van haar goddelijke moederschap. Mater Dei!

Met haar voet verplettert zij rustig het hoofd van de slang. Het goud stroomt rond haar hoofd. Geel, oranje en rood hullen haar in glorie. Een lieflijk wonder dat alle blikken trekt. Maar Maria is er alleen om ons haar Goddelijke Kind aan te bieden, dat zijn kleine armpjes vol licht uitstrekt. Ze is er alleen om ons het altaar te tonen en ons naar de berg te leiden waar Christus zich opoffert.

Naar de Maagd, die haar goddelijke Zoon omhoog heft, snellen serafijnen met vlammenvleugels.

Ruisend liefdeslied.

Schitterende symfonie van kleuren.

Diepe harmonie van schaduwen.

De welsprekendheid van deze stille, serafijnse vlucht. Wat een feest van licht!

Een troostende samensmelting van vormen en kleuren, van vuur en leven.

Een overvloed aan draperieën en vleugels.

Een verheven levendigheid in de gelaatstrekken.

De uitbundigheid van het geloof komt tot uiting in vurige profielen.

De kracht van de liefde bezielt de gespannen gezichten.

De ogen roepen het Oneindige aan.

De extase doet de vurige handen gloeien.

Zij bidden, in een pracht van gedurfde kleuren; een schokkende, reliëfachtige samenstelling, die een wonderbaarlijke droom van contrasten en harmonieën teweegbrengt.

Zij bidden en brengen anderen tot bidden. Hun lofzang is zo subliem dat het geen kleur meer is, maar licht; het is geen materie meer, maar leven. O, hoe zingt het glas!

De ziel stijgt op en Maria zegt tegen haar: „Et habitavit in nobis...”

Daar is Hij. Daar is het altaar en hier is de Hostie...

Het altaar en de eucharistische symboliek

Het altaar is van zwart marmer en roze onyx. Het tabernakel van onyx is bekleed met verguld metaal. Het kruis torent uit boven deze Schat van vreugde, dit Huis van het Brood. Onder het altaar drinken twee herten uit de bron.

“Een rivier van leven stroomt in het bewoonde heiligdom van de Allerhoogste”.

De communietafel doet denken aan die van het Offer. Ze is zeer sober van vorm, maar rijk aan symbolen: de duiven en het lam, de pelikaan en de vissen, de korenaren en de druiven: alle schepselen zingen hun partij in de eucharistische hymne.

Deze hymne van liefde vervult het heiligdom waar het leven klopt. Het is het geloof, de vreugde, het bezit van God.

Alles stroomt over van licht, stralen van helderheid verspreiden zich aan de voet van het altaar. De zon trilt, glinstert en rilt op de glanzende tegels. Een stroom van rood goud. Bewegende lichtbundels werpen onverwachte schitteringen. Een sprankelend spel van tinten en weerspiegelingen: mauve en roze, vermiljoen en purper brengen het marmer tot leven; het verguldsel verandert in robijnen, amethisten en saffieren. Rijkdom, vol licht en emotie, veel meer geestelijk dan materieel.

Het spel van licht doorheen de dag

Het licht schittert, overvloedig en levendig. Elk uur heeft zijn jeugd en zijn vurigheid. De grote schepper van schoonheid is de zon, en wat een leven, wat een kracht in de zon!

's Ochtends ontwaakt een verschijning.

Tegen de zwarte achtergrond tekenen zich achtereenvolgens de zwaarden van de aartsengelen af, het witte parelmoer van de gelaatstrekken, het silhouet van de Maagd. De lijnen van de vleugels steken af tegen het opkomende oranje.

Dageraad van genade. Het is het Angelus...

De lichttrillingen worden sterker, de achtergrond gloeit rood.

Het levensgedicht vormt een vurig gebed. Mystieke vuurzee.

Rode dageraad. Het is het uur van het Offer.

De zon stijgt, de aartsengelen aan de rechterzijde spelen op de panelen van het heiligdom, stralend, vaag, etherisch. Jonge en nieuwe muziek, gespeeld door het licht. Onze leerlingen ontvangen de communie.

Hier is de brandende middag. De zon, op haar hoogste punt, laait op.

Al een beetje vermoeid van de voorbij middag, zoeken we beschutting in de koelte van de heilige plaats. Het marmer glinstert. Het verguldsel schittert.

Het grote glas-in-loodraam is een apotheose van vrede. Maria troost haar kinderen die samen met haar, voor de rest van de dag en voor het hele leven, herhalen: Ecce Ancilla Domini.

Het uur van de vurige Laudan wordt gekenmerkt door een glorieuze schemering.

Gods straling. Levendig leven. Brede vurige strepen doorkruisen het zwarte marmer; gouden sluiers glijden over de rode bestrating. De zon werpt de kleuren van de linker glas-in-loodramen met kracht op de tegenoverliggende muur, die in vuur en vlam staat. Een orkest van lofprijzing. Verheffing van de ziel, gelukkig om bij God te zijn. De avond valt. Het is pas 19 uur. De Afrikaanse nacht ziet nieuwe vuren oplaaien. Een sterrenbeeld van vlammen dat de ruimte verscheurt met de vlucht van de engelen. Het is een tempel van vuur die vlamt ter ere van de Eeuwige. Een sprekend visioen voor allen die buiten staan: „Het Licht schijnt in de duisternis...”

Binnen zijn de vuren en de kleuren tot zwijgen gebracht.
De engelen verdwijnen; Maria trekt zich terug, tot morgen, simpelweg.
De blikken richten zich op het altaar waar de God van liefde leeft, waar Hij verblijft.
Het is het rustgevende, kalme, intieme uur. Het moment van eenheid; de Meester, in de schaduw, is sterker voelbaar.
Een heel klein vlammetje trilt. Het is de lamp van het heiligdom van verguld metaal. Een levendige en mystieke lichtdruppel, stille getuige van de goddelijke trillingen die in de stilte waarneembaar zijn.
Ze wordt vurig vastgehouden door twee wijze maagden.
Wat een symbool voor de Maagd van Christus!

Moderne religieuze kunst en schoonheid

“Zalig is hij die zijn tijd liefheeft.”
De ware artistieke verwezenlijkingen van onze tijd zijn groots.
Het is een heropleving van eenvoud met grootse effecten.
De moderne kunst beantwoordt zo goed aan het doel van de kunst, namelijk het uitdrukken van het schone. Het schone is God. God is eenvoudig. God is groot.
Moderne kunst: evenwicht, soberheid, de durf van de lijn die rechtstreeks naar de hemel schiet. Een geschenk van God, dat de materie dwingt te zingen, dat de hemel met de aarde verbindt en de aarde met God.
“*Mater Dei*” is een volmaakt werk van moderne religieuze kunst.
Stralend van de zon bezingt het God, het Licht. Een lofzang van liefde!
Men bidt hier in schoonheid. Het beantwoordt dus aan de wens van de Kerk: “Ik wil dat mijn volk bidt in schoonheid”, zei Pius X.
De Schoonheid! Aantrekkingskracht, de kracht van de Schoonheid. Hoe vaak stijgt de mens, met een brede vleugelslag, op tot God, via de schoonheid.

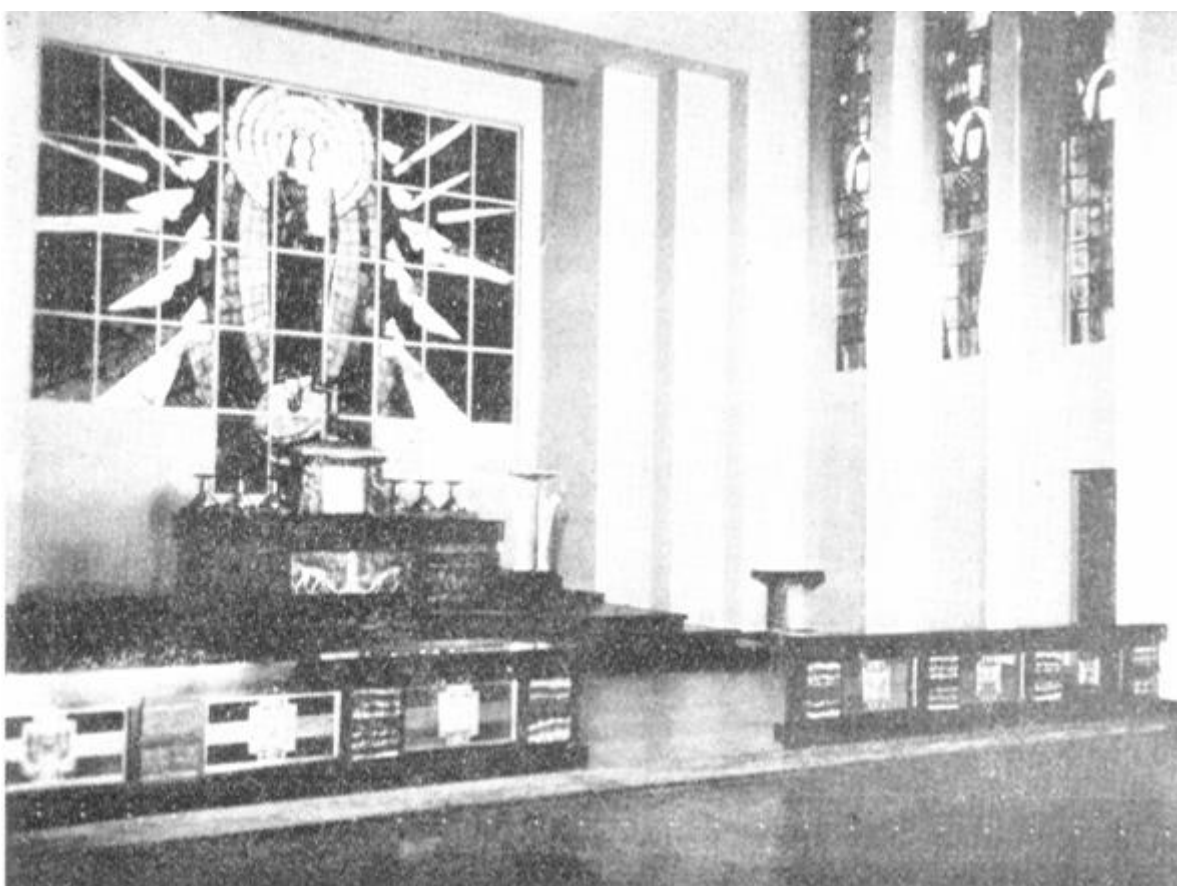
“Zalig is hij die zijn tijd liefheeft.”
God is Licht; levend, bewegend, eeuwig Licht; altijd jong, altijd nieuw!
„*Mater Dei*”, harp van Licht, lijkt een voorproefje van het eeuwige Pasen. Haar levendige, bewegende, altijd jonge, altijd nieuwe helderheid betovert, verheft; ze heeft iets eeuwig.

“Zalig is hij die zijn tijd liefheeft.”
Deze tijd die God ons schenkt om te leven en die zo vol van Hem is.

Zuster Tharsicius.

Figuur 1- De nieuwe kapel "Mater Dei"

Figuur 2 - De nieuwe kapel "Mater Dei" - Het Koor.

Bron - Origineel

Fonds Generalaat – Erfgoedhuis | Zusters van Liefde JM

**ELISABETH-
VILLE.**

**Œuvres pour
Européens.**

**La Nouvelle
Chapelle
« MATER DEI »**

Les Sœurs de la Charité ont fait ériger au centre de leurs œuvres : maternité, pouponnière, écoles, hôpital, une nouvelle chapelle : phare de foi et d'amour sous le vocable de « *Mater Dei* ».

Edifice original et moderne, de grande beauté architecturale. Il occupe un quadrilatère de 33 m. 50 de longueur sur 17 m. Il est construit en briques et en béton. L'ornementation extérieure est de ciment blanc.

La tour, de 23 m. 65, en briques roses si jolies sous notre ciel clair, est flanquée de quatre gigantesques croix de ciment jaillissant du sol. Effet : mesure, simplicité, grandeur.

L'intérieur est une seule nef à plafond plat. Les vitraux, qui font partie intégrante de l'architecture, sont l'œuvre du maître verrier anversois Eugène Yoors. L'artiste Rie Haan, d'Anvers, a fait de l'autel (de marbre noir poli de Belgique et d'onix rosé du Maroc) une masse imposante vers laquelle tout converge.

L'ensemble, illuminé par la chaude lumière tropicale, est merveilleux.

En la fête de l'Annonciation de Notre-Dame, Son Exc. Monseigneur de Hemptinne la bénit.

25 mars 1935.

« Heureux celui qui aime son temps. »

Un frisson d'amour court dans l'azur léger d'un matin radieux. Une voix, toute jeune, chante... C'est la cloche de « *Mater Dei* ».

Une légion ailée annonce à la terre la merveille de grâce.
Angelus nuntiavit Mariæ...

Il est 10 heures. Monseigneur de Hemptinne officie et, la bâtisse neuve est toute consacrée au service de Dieu.

Ecce Ancilla Domini...

La messe se célèbre. « *Hoc est corpus meum* ». Et le grand fait s'accomplit.

Et Verbum caro factus est...

Et dans le soleil, du haut de la grande croix blanche, la voix claire carillonne. A belle volée, cette jeunesse aérienne saute, danse et chante : *Et habitavit in nobis...*

ET HABITAVIT IN NOBIS...

Voilà le secret de l'architecture religieuse. Cause vivante de nos milliers de cathédrales : courbes sobres et recueillies des basiliques romanes ou élan des ogives lumineuses, toujours la matière vibre, chantant Dieu; de l'œuvre jaillit la foi, l'amour.

Et habitavit in nobis...

Il vit. Il demeure avec nous.

Notre religion, parce que vivante, s'accommode aux besoins des temps, emprunte son caractère particulier aux tendances de l'époque, accueille avec amitié les formes nouvelles.

La construction bénite aujourd'hui en est une preuve. Monument d'art moderne, elle est un reflet du présent enrichi du mystère que la religion lui confère.

Mystère profond chanté par la matière.

Mystère éloquent exprimé dans la pureté des lignes.

Mystère de vie raconté par le vitrail tout frémissant de soleil. DIEU EST LUMIERE.

Entrons : vaste vaisseau, sobres lignes architecturales, la verticale domine. Aucun ornement superflu; seul, le vitrail vivifie. Splendeur reposante et mystique.

Poème de lumière.

Merveille d'irradiation.

Atmosphère de prière.

Des deux côtés, trois travées séparées par des contreforts reçoivent les retombées des voûtes. Chaque travée (à 5 m. du sol) est munie d'une grande baie éclairant la nef.

Jaune, orange, rouge; prière, ferveur, flamme.

Le même sujet est six fois répété. Sur un fond d'or clair, finement ombré de roux, un ange entraîne une âme dans un irrésistible élan. L'envol traduit le rythme de l'âme. Flèche frémissante et unique vers l'autel, vers la Lumière.

A l'entrée du sanctuaire, arrêt.

Les parois du chœur sont percées de six hautes baies lumineuses de 5 mètres. Six archanges s'y dessinent. Ce sont les gardiens de l'autel profondément recueillis.

Orange profond, vert olive, rouge fervent, violet insondable.

La physionomie est belle de la splendeur de Dieu. La main droite serre un glaive de clarté. Apparition muette de beauté grave.

L'âme est saisie d'un saint tressaillement. Quelle prédication que ces paupières figées, que cette immobilité éclairée d'une flamme intérieure, que cette vitrification de l'être dans l'acte d'adoration.

L'âme recueillie peut reprendre son essor.

Au fond, dans une immense verrière, *Marie* paraît.

Type oriental, grande, noble, royale en sa simple bure. Notre-Dame est parée du prestige émouvant de sa maternité divine. *Mater Dei!*

De son pied, tranquille, elle écrase la tête du serpent. L'or flue autour de sa tête. Le jaune, l'orange, le rouge, l'enveloppent de gloire. Suave merveille qui capte tous les regards. Mais, Marie, n'est là que pour nous offrir son *Enfant Dieu* qui tend ses petits bras tout pleins de lumière. Elle n'est là que pour nous montrer l'autel et nous conduire à la montagne où s'immole le Christ.

Vers la Vierge, levant son Fils divin, des séraphins aux ailes de flamme s'élancent.

Bruissant cantique d'amour.

Symphonie chatoyante des couleurs.

Harmonie profonde des ombres.

La matière chante et le soleil chante dans la matière.

Eloquence de cette silencieuse envolée séraphique. Quelle fête de lumière!

Ensemble réconfortant de formes et de couleurs, de feu et de vie.

Masses de draperies et d'ailes.

Vie supérieure des physionomies.

L'exubérance de la foi s'exhale en des profils ardents.

La vigueur de l'amour anime les faces tendues.

Les yeux appellent l'Infini.

L'extase brûle les mains ferventes.

Ils prient, dans une splendeur de couleurs hardies; assemblage heurté, tout en relief, qui produit un rêve merveilleux de contrastes et d'harmonies.

Ils prient et font prier. Leur cantique est si sublime que

ce n'est plus de la couleur, c'est de la lumière; ce n'est plus de la matière, mais de la vie. Oh! comme le verre chante!

L'âme s'élève et Marie lui dit : « *Et habitavit in nobis...* »
Il est là. Voilà l'autel et voici l'Hostie...

L'autel est de marbre noir et d'onyx rose. Le tabernacle d'onyx est revêtu de métal doré. La croix domine ce Trésor de joie, cette Maison du Pain. Sous l'autel, deux cerfs s'abreuvent.

« Un fleuve de vie coule dans le sanctuaire habité du Très-Haut ».

La table de communion rappelle celle du Sacrifice. Très sobre de lignes, elle est riche en symboles : les colombes et l'agneau, le pélican et les poissons, les épis et le raisin : toutes les créatures chantent leur partie dans l'hymne eucharistique. Cet hymne d'amour emplît le sanctuaire où palpète la vie. C'est la foi, la joie, la possession de Dieu.

Tout ruisselle de lumière, des gerbes de clarté s'épandent au pied de l'autel. Le soleil vibre, miroite et frissonne sur le carrelage luisant. Coulée d'or rouge. Des phares mouvants jettent des feux inattendus. Jeu étincelant de tons et de reflets : le mauve et le rose, le vermillon et le pourpre animent le marbre; les dorures se muent en rubis, améthystes, saphirs. Richesse, toute en lumière et en émotion, bien plus spirituelle que matérielle.

La clarté rutil, généreuse et vivante. Chaque heure a sa jeunesse et sa ferveur. Le grand artisan de beauté est le soleil et, quelle vie, quelle puissance dans le soleil!

Le matin, c'est l'éveil d'une apparition.

Sur le fond noir, se profilent successivement les glaives des archanges, la nacre blanche des physionomies, la silhouette de la Vierge. Les lignes des ailes se découpent dans l'orange naissant.

Aube de grâce. C'est l'Angelus...

Les vibrations lumineuses s'accroissent, le fond rougeoie.

Le poème de vie module une prière de feu. Incendie mystique.

Rouge aurore. C'est l'heure du Sacrifice.

Le soleil monte, les archanges de droite jouent sur les panneaux du sanctuaire, lumineux, flous, éthérés. Musique jeune et neuve jouée par la lumière. Nos élèves communient.

Voici midi brûlant. Le soleil, au zénith, flambe.

Un peu las déjà du demi-jour vécu, on s'abrite dans la frai-

cheur du lieu saint. Les marbres chatoient. Les dorures étin-
cellent. La grande verrière est une apothéose de paix. Marie
réconforte ses enfants qui redisent, avec *Elle*, pour le reste
du jour et, pour toute la vie : *Ecce Ancilla Domini*.

L'heure des Laudes ferventes voit un crépuscule de gloire.

Irradiation de Dieu. Vie mouvante. De larges traits de feu
raient le marbre noir; des effluves d'or traînent sur le pavé
rouge. Le soleil jette violemment les vitraux de gauche sur le
mur d'en face qui s'embrase.

Orchestre de louange. Exaltation de l'âme, heureuse d'être
à Dieu.

Le soir vient. Il n'est que 19 heures. La nuit africaine voit
s'allumer des feux nouveaux. Constellation de flammes déchirant
l'espace du vol des anges. C'est un temple de feu qui
flambe à la gloire de l'Eternel. Vision expressive pour tous
ceux du dehors : « La Lumière luit dans les ténèbres... »

Au dedans, les feux et les couleurs se sont tus.

Les anges disparaissent; Marie s'efface, jusqu'à demain,
simplement.

Les regards convergent vers l'autel où vit, où demeure le
Dieu d'amour.

C'est l'heure reposante, calme, intime. L'heure unifiante; le
Maître, dans l'ombre, est plus senti.

Une toute petite flamme vibre. C'est la lampe du sanctuaire
en métal doré. Vivante et mystique goutte de lumière, témoin
muet des vibrations divines qui se perçoivent dans le silence.

Elle est tendue, fervemment, par deux vierges sages.

Quel symbole pour la Vierge du Christ!

« Heureux celui qui aime son temps. »

Les véritables réalisations artistiques de notre époque sont
grandes.

C'est un renouveau de simplicité aux effets de grandeur.

L'art moderne répond si bien au but de l'art qui est d'ex-
primer le beau.

Le *beau*, c'est *Dieu*. Dieu est simple. Dieu est grand.

Art moderne : mesure, sobriété, audace de la ligne qui fuse
droit vers le ciel. Don de Dieu, qui contraint la matière à
chanter, qui relie le ciel à la terre et la terre à Dieu.

« *Mater Dei* » est une œuvre parfaite d'art religieux mo-
derne.

Flambante de soleil, elle chante *Dieu Lumière*. Cantique
d'amour!

On y prie sur de la beauté. Elle répond donc au vœu de

l'Eglise : « Je veux que mon peuple prie sur de la beauté », disait Pie X.

La Beauté! Attirance, puissance de la Beauté. Que de fois, l'homme, d'un large coup d'aile, monte jusqu'à Dieu, par la beauté.

« Heureux celui qui aime son temps. »

Dieu est Lumière; Lumière vivante, mouvante, éternelle; toujours jeune, toujours nouvelle!

« *Mater Dei* », harpe de *Lumière*, semble un avant-goût de la Pâque éternelle. Sa clarté vivante, mouvante, toujours jeune, toujours nouvelle, enchante, élève; elle a quelque chose d'éternel.

« Heureux celui qui aime son temps. » Ce temps que *Dieu* nous donne à vivre et, qui est si plein de *Lui*.

Sr Tharsicius.